

เทวดา

บทที่ 19

คุณอัชชาและคุณวันดีห่างหายไป ไม่ขยับมาที่บ้านดังเคย และ เสกสิทธิ์ก็ไม่ได้ถามหา พรรณศจีโล่งใจไม่ยอมเอ่ยปากถามทักๆ ที่ สงสัยเช่นกัน มีแต่พิมพ์สมรเท่านั้นที่ตั้งข้อสังเกตออกมาดังๆ

“ทำไมหมูนี้ออัชชาอวันดีหายไปคะ เมื่อก่อนเช้าถึงเย็นถึง”

คุณสุขสันต์ไม่ได้ระแวงสงสัย “พริ้มมีอะไรอยากคุยกับ ออัชชาหรือ ออัชชาไปทำงานทุกวัน พริ้มไปคุยที่ออฟฟิศก็ได้ เขางานยุ่ง ถึงตัวไม่ได้มาก็โทรหาบ้างทุกวัน”

เธอก็ได้แต่หันไปหาชายหนุ่ม

“คุณเสกไม่สงสัยบ้างหรือ มีคนลอบทำร้ายคุณเสกครั้งแล้ว ครั้งเล่า แล้วคนครอบครัวนั้นก็หายหน้ากันไปหมด”

อีกฝ่ายไม่สนใจ “สงสัยแล้วจะได้อะไรขึ้นมา”

“ไม่คิดบ้างหรือว่าอาจเป็นพวกเขา...”

“ใช่หรือไม่ใช่ก็ช่าง พริ้มอย่าใส่ใจไปเลย ทำหน้าที่ของพริ้มไป ดีกว่า ใครทำอะไรก็จะได้อย่างนั้นรู้ไหม”

เธอฮึดฮัดขัดใจแต่ก็ทำอะไรไม่ได้

ข้างคุณประณตและคุณอนงค์ ก็ขยับมาหาคุณสุขสันต์ พวกเขา ผู้ใหญ่พูดคุยหัวเราะกัน คุณประณตคุณอนงค์เล่าถึงโครงการใหม่ แล้วชักชวนคุณสุขสันต์ให้ทำธุรกิจด้วย

“อืม ก็ดีเหมือนกันนะ ฉันว่าเสกคงเห็นด้วย”

สาวสวยขมขื่นขมข้มต้องทำให้ชายหนุ่มคล้อยตามอยู่แล้ว...!

พิมพ์สมรไปทำงาน พอกลับบ้านก็พบพี่สาวสีหน้าบูดบึ้ง

“คุณเสกไปกับขมขื่นขมข้มแล้ว พอถามก็บอกว่าไปปรึกษางาน กัน ได้ยินว่าต้องใช้เงินก้อนใหญ่ลี้ยงหนี้ให้ครอบครัวนั้นด้วย”

“อี พ่อมหาเศรษฐี” เธอนึกหมั่นไส้ ไม่ได้เสียดายเงิน แต่ หงุดหงิดคนที่ยอมวิ่งตามแฟนเก่าไปง่ายๆ

“เขาทำเหมือนพี่ไม่มีตัวตน” พรรณศจีคร่ำครวญ

“พริ้มบอกแล้วว่าให้กลับบ้านๆ ไปอยู่กับแม่สบายใจกว่า”

“พริ้มอย่าพูดคำนี้อีกนะ” อีกฝ่ายกรีดเสียงอย่างอัดอั้นตันใจ

พิมพ์สมร รอชายหนุ่มกลับบ้านจนดึก แต่ว่าตั้งแต่ได้ยินเสียงรถ แล่นเข้าประตูรั้วจนได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวเปิดปิดประตูหน้าต่าง เสียง เลื่อนเก้าอี้วางข้าวของเบาๆ แล้วเคลื่อนตัวผ่านจากข้างล่างขึ้นมาถึง ข้างบนจนประตูห้องเขาเปิดปิด เธอก็ทำอะไรไม่ได้มากไปกว่าเดินไป เดินมาหงุดหงิดงุ่นง่านอยู่ในห้องเล็กๆ ของเธอ

“คนผีทะเล” เธอก็กรีดร้องอยู่ในใจ

อีกครั้งใหญ่ก็มีเสียงเคาะประตู หญิงสาวคาดเดาว่าเป็นพี่สาว ร้องให้จะมาขนอนด้วย หากแต่เมื่อเปิดประตูออก ร่างสูงโฉบหน้า สะอ้านที่มีรอยยิ้มยั่วเย้าทำให้เธอแปลกใจ

“เลิกโมโหได้แล้ว นอนได้แล้ว” เขาพูดเหมือนรู้

“คุณเสก.....” เธออง

พอขยับจะต่อว่าเขา ก็ยกมือทั้งสองขึ้น

“ผมไม่ได้นอกใจใครนะ”

เธอหาคำพูดไม่ได้

อีกฝ่ายจึงหันเดินไปเข้าห้องพระ พิมพ์สมรมองตามงๆ

“คนบ้า...” เธอพิมพ์่า... สีมโกรธไปเลย

โทรศัพท์จากเพื่อนหญิงที่เพิ่งกลับจากต่างประเทศ ไม่ได้ทำให้ ชายหนุ่มแปลกใจเหมือนกับว่าเขาอยู่ก่อนแล้ว พิมพ์สมรเสียอีก ที่ พอได้ยินเสียงกล่าวทัก “เทพิน หรือครับ สวัสดิ์ครับ ขอต้อนรับ กลับเมืองไทย มาถึงตั้งแต่เมื่อไหร่ครับ...” เธอก็หันขวับจ้องตาไม่ กระพริบ

ชายหนุ่มไม่ได้ลู่หนึ่ถือโทรศัพท์เสียงไปพูดที่ไหน เพียงแต่ เบือนหน้าทำมุมจากคนอื่นๆ มากขึ้นอีกนิด และลดเสียงลงอีกหน่อย สีหน้าเจือยิ้มพูดคุยแจ่มใส

พิมพ์สมรบ่นไปให้พี่สาวรู้ สีหน้าพรรณศจีเจื่อนลง

“...ใช่ครับ ผมคิดถึงก็เลยออกไปหา พบแต่คุณแม่..... เสียใจ ด้วยนะครับ เรื่องสามีที่เสียชีวิต...” เขาพูดอะไรๆ อีกยาว

“.....ได้ซีครับ ผมว่าง ไม่ได้ทำอะไร ให้ไปเดี๋ยวนี้เลยก็ได้”

พรรณศจี หันมาพยักพเยิดกับน้องสาว ดังนั้นพอชายหนุ่มวาง

สายบอกกล่าวแม่เขาแล้วขึ้นห้องไปเตรียมตัวจะออกจากบ้าน พิมพ์สมรก็พร้อมจะตามไปทุกที่

เธอเดินตามมาขึ้นรถหน้าตาเฉย

“อะไรอีกล่ะ” เขาถามอย่างเหน้อยหน่าย

“พร้อมอยากไปเยี่ยมคุณเทพินด้วย”

“นี่ไม่เกี่ยวกับพริมเลยนะ”

“ทำไมจะไม่เกี่ยว ก็พริมช่วยทุกอย่างให้คุณเสกแต่งงานกับพี่สาวพริม พริมก็ต้องรับผิดชอบหากคุณเสกทำให้พี่พรรณเสียใจ”

“เขาทำตัวเขาเองต่างหาก”

เธอไม่ฟังเสียง และชายหนุ่มก็ได้แต่ทำสีหน้ารำคาญแต่ยินยอม

ในระหว่างทาง เธอซักถามนั่นนี่ “คุณเทพินคนนี้ไม่เคยเป็นแฟนกับคุณเสกหรือ แล้วเคยบอกเลิกกันหรือเปล่า”

“ไม่เคยเป็นแฟน ไม่เคยบอกเลิก”

“แล้วทำไมถึงผูกพันกันนัก”

“ใครบอกว่าผูกพัน”

“อ้าว... ก็ดูเหมือนเป็นอย่างนั้นนี่นา”

“ทางนั้นกำลังมีความทุกข์ก็เลยดีใจที่ได้พบเพื่อนเก่านะซี”

“แล้วคุณเสกล่ะ ไม่ได้มีความทุกข์สักหน่อยนี่นาทำไมถึงลึงโลดนักหนา ทำยังกับหวานใจกลับจากเมืองนอกอย่างนั้นแหละ”

ชายหนุ่มทำสีหน้าเบื่อหน่ายแทนคำตอบ

ชายคนสวนหน้าตำรา้งใหญ่เงยหน้าขึ้นมองเขม็ง เมื่อรถยนต์คันหรูแล่นเลี้ยวจากถนนซอยเข้ามา แล้วแล่นเลียบซ้ายๆ ผ่านขอบสนามไปจอดหน้าตึก พอทั้งสองก้าวลงจากรถ พิมพ์สมรก็เห็นร่างเพรียวๆ ในชุดสีดำของหญิงสาวคนหนึ่งก้าวออกมาโบกมือยิ้มยิ้ม ชายหนุ่มโบกมือตอบ ยิ้มกว้างเดินเข้าหาอย่างแคล่วคล่องว่องไว

หญิงสาวหน้ามุ่มเดินตาม ยิงตาชุ่นเมื่อฝ่ายหญิงยื่นมือทั้งสองออกมา แล้วมือใหญ่ที่ได้รูปสวาก็รวบจับไว้อย่างสนิทสนม

“เสก ดีใจจังเลย.....”

“ยินดีต้อนรับกลับไทยครับ และเสียใจด้วยเรื่องอุบัติเหตุ”

“ขอบคุณค่ะ...” เธอหันมามองพิมพ์สมร รอยยิ้มต้อนรับทักทายเป็นมิตรทำให้หญิงสาวผู้อ่อนเยาว์ลืมนึกถึงความขุ่นเคือง ยิ้มแป้นพนมมือไหว้

“พริมเป็นน้องของพี่พรรณค่ะ”

“น้องของพรรณศจีหรือ อ้อ จริญญา พรรณศจีคือนางในฝันของเสกใช่ไหม ดีใจด้วยที่เสกเอาชนะใจสาวที่เสกหลงรักได้”

คนที่ได้รับฟังอยากพูดออกมาเหลือเกินว่า พอเสกสิทธิ์ชนะใจพรรณศจี เขาเองก็กลับเป็นฝ่ายหันเห

“แล้วทำไมไม่พาเจ้าสาวมาด้วย ได้ยินแม่พูดว่าเสกมากับน้องเมียทำให้แม่แปลกใจมาก”

“ก็เมียไม่สนใจ แต่น้องเมียขี้ระแวง ผมไปไหนเขาก็คอยวิ่งตามขึ้นรถ” เขาพูดยิ้มๆ

เทพินมองเขาอย่างพินิจพิจารณา พูดยิ้มๆ อย่างชื่นชม

“ไม่ได้พบกันหลายปีเสกเปลี่ยนไปมากเลยนะ... ดูดีขึ้นมาก”

“ขอบคุณครับ”

เธอจับแขนเขาดึงให้ตามเข้าบ้าน

เพื่อนเก่าทั้งสองคุยกันถูกปากถูกคอ รื้อฟื้นถึงความหลังสมัยที่ยังไปมาหาสู่ “ใครๆ ก็รักเสก เขาบ๊อบปูลามากในหมู่เพื่อนสาวๆ” พิมพ์สมรไม่แปลกใจที่ได้ยินคำบอกเล่านั้น

คุณหญิงสำอางค์แต่งชุดขาวออกมาคุยด้วย

“ประเดี๋ยวแม่จะไปถวายเพลหลวงพี่ที่วัด เสกกับพริมทานกลางวันกับเทพินที่นั่นละลูก แม่ให้เด็กจัดเผื่อแล้ว”

“พรมนี้เทพินถึงจะไปกราบพ่อนะคะแม่ วันนี้ยังเหน้อยกันตาเอกยังงอแงปรับตัวกับเวลาใหม่ไม่ได้”

บิดาของเทพินมีเชื้อสายขุนนางเก่า ครั้นรับราชการก็มียศศักดิ์ ตำแหน่งหน้าที่ใหญ่โต แต่พอถึงจุดหนึ่งท่านก็บวชแล้วเจริญในทางธรรม จนมีสมณะศักดิ์สูง เพราะท่านเมตตาชี้นำ คุณหญิงเลยพลอยเบื่อหน่ายสังคมนาภยศสรรเสริญ ละวางปลดปลง วางเมื่อไรก็เข้าวัดเจริญสมาธิภาวนาเมื่อนั้น เธอพูดยิ้มๆ สีหน้ากระจำง

“ชีวิตไม่มีอะไรแน่ ถ้าบวชได้แม่คงบวชแล้ว”

“เทพินอยากให้ลูกบวช อย่างน้อยก็บวชให้พ่อของเขา”

คำบอกเล่าของเพื่อนหญิงไม่ได้ทำให้ชายหนุ่มแปลกใจ แต่ว่า

ประกายตาเขาวาบขึ้นโดยไม่มีใครสังเกตเห็น

“เอ น้องเอกอายุเท่าไรกันคะจะให้บวชแล้ว”

คุณหญิงพูดว่า “ตอนเอกเกิด แม่ผูกดวงเขา หมอดูทุกคนทำนายว่าเขาจะบวชแต่เล็กไม่สึกจนเป็นพระผู้ใหญ่เป็นที่พึ่งที่คนเคารพนับถือมาก ตอนนี่เขาเพิ่งหกขวบก็จริง แต่การบวชเณรแค่สามวันก็จะเป็นการเริ่มต้นที่ดี”

“แล้วเขาจะยอมหรือคะ”

“บางครั้งเขานิ่งมาก นิ่งกว่าผู้ใหญ่ด้วยซ้ำ” สีหน้าของหญิงสาวผู้เป็นแม่ของเด็กกลับเจือวิตกกังวล

คุณหญิงสอวงค์เสริมยิ้มๆ “แล้วทางวัดก็มีคนคอยดูแล เขาต้องผ่านสามวันได้แน่นอนจะ”

“ตอนนี่เขาทำอะไรอยู่ครับ ผมอยากเห็นหลานจังเลย”

น้ำเสียงชายหนุ่มมีกวีวานประหลาดจนพิมพ์สมรต้องหันไปมองเห็นประกายตาเขาวาบวาบชอบกล

“คงอยู่กับคำหยาด” คุณหญิงเล่า “บังเอิญ เมื่อไม่กี่วันมานี้เองเพื่อนอาฝากผิวเมียคู่หนึ่งให้มาทำงาน ทำทางที่อ้อๆ ทั้งคู่ แต่แปลกจังที่ทั้งสองคนเข้ากับหลานได้ดี คนเมียเลยกลายเป็นพี่เลี้ยงเอก”

“อ้อ สองคนนั้นเป็นคนงานใหม่หรือคะ แล้วไว้ใจให้ดูหลานได้แน่หรือคะคุณอา พร้มเห็นแล้ว ทำทางแกล้งๆ ยังไงก็ไม่รู้”

“ไว้ใจได้ซิคะ ก็พวกเขาเป็นคนที่เพื่อนของอาฝากมาแท้ๆ”

เทพินหันไปเรียกสาวใช้

“ไปบอกคำหยาดให้พาคุณเอกมาซิ”

อีกครู่หนึ่ง สาวใช้ร่างงามหน้าตาสวยแต่ประกายตาเขาวาบก็จูงเด็กชายออกมา เธอก้มหน้าแต่ก็แอบซ่อนตาขวางๆ มองผู้คนเด็กน้อยร่างเล็กบอบบางแต่งชุดขาวแบบไว้ทุกข์ ใบหน้าสีอ่อนสะอาดสะสวยแม้ผิวเจือเหลืองจะทำให้เขาดูซูบซีดไปบ้าง เขายืนหน้าค้ำอยู่ที่ประตูไม่ยอมเดินเข้ามาแม้คนเป็นแม่จะเรียกหลายครั้ง จนเธอต้องลุกเดินไปจับจูง

“เอกจำ มาทักทายเพื่อนๆ แม่หน่อยซิจ๊ะ”

ร่างบางสีหน้าไม่แจ่มใส เดินตามเหมือนไม่สมัครใจ พิมพ์สมรคิดว่า เป็นเพราะเขาเพิ่งเสียพ่อ เธอเองก็กำพร้าบิดาจึงสงสารจับใจ

“น้องเอก...” เธอเอื้อมมือไปจับแขน

เด็กชายสะบัดแรงจนเธอแปลกใจ

“อู๊ย อย่าทำอย่างนั้นซิลูก”

คนเป็นแม่อุทาน และคุณหญิง สอวงค์ก็รีบหัวเราะปลอบ

“คงจะแปลกหน้าและกำลังวังงนะจ๊ะ เด็กผู้ชายก็อย่างนี้”

“เอก สวัสดิ์ลูงเสกก่อน” เทพินบอกลูกชาย

ชายหนุ่มยิ้มนิ่งมอง เด็กชายหันมาสบตา

ต่างคนต่างมีประกายตาเขาวาบ.....

คุณหญิงออกจากบ้านไปนานแล้ว และเทพินปล่อยให้ลูกชายตามหญิงคนเลี้ยงทำทางแข็งๆ ออกจากห้องหยาเจียบกันไปทั้งคู่ เธอรับรองชายหญิงที่มาเยี่ยมเยียนด้วยอาหารคาวหวานที่คุณหญิงสั่งให้สาวใช้จัดเผื่อ พูดคุยถึงเรื่องราวสมัยยังเรียนหนังสือด้วยกัน

“ตอนนั้นพร้มยังเป็นเด็กอยู่เลยมั้ง” เธอหันมาถาม

พิมพ์สมรเมื่อจะฟังเรื่องของคนทั้งสองจึงขยับลุกขึ้น “พร้มไปหา น้องเอกได้ไหมคะ”

“ได้คะ อยู่ที่สวนหย่อมด้านข้างตึกนี้กระมัง แต่ถ้าเขาทำอะไรไม่ดีก็อย่าถือสาเลยนะคะ เขาแปลกๆ มาแต่เล็กๆ”

“แปลกยังไงหรือคะ”

หญิงสาวรุ่นพี่ถอนใจ “พี่ก็อธิบายไม่ถูกเหมือนกัน เขาน่ารักแต่บางครั้ง.....” เธอส่ายหน้าเพราะหาคำพูดไม่ได้ “พี่ถึงอยากให้เขาบวช พ่อน้องเอกก็อยากเพราะเชื่อที่หมอดูทายไว้ น้องเอกคงเป็นเด็กพิเศษที่อธิบายได้ยาก”

พิมพ์สมรลุกเดินออกไปมองหา เห็นสาวใช้และเด็กน้อยเคลื่อนไหวอยู่ในท่ามกลางไม้ประดับตรงบริเวณใต้ร่มไม้ด้านข้างตัวตึก ทำอะไรกันง่วน จึงเดินเข้าไปหา

“ทำอะไรกันคะ อาพร้มเล่นด้วยคนได้ไหม”

พี่เลี้ยงสาวเงยหน้าขึ้นด้วยสีหน้าเฉยเฉยประกายตาคมวาว เด็กชายหันมามอง พิมพ์สมรไม่เห็นสีหน้าเขาเพราะมัวแต่ชะงักมองสิ่งที่คนทั้งสองกำลังสนใจ

ลูกแมวตัวหนึ่งนอนนิ่งอยู่ข้างๆ หลุมที่สาวใช้กำลังขุดด้วยมือ มันตายแล้ว.....!